

Samuel Burr

A Rejtvénykészítők Társasága

Samuel Burr

A
REJTVÉNY-
KÉSZÍTŐK
TÁRSASÁGA

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Fellowship of Puzzlemakers

Copyright © 2024 by Samuel Burr.
All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.

Hungarian translation © Schmidt Jolán

© General Press Könyvkiadó, 2024

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SCHMIDT JOLÁN

A könyvben szereplő keresztretjvényt
MARKOS EDE készítette.

ISBN 978 963 452 452 896 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Belív nyomdai előkészítése KENYŐ ILDIKÓ
Nyomta és kötötte GENERÁL NYOMDA Kft., 2024
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

PROLÓGUS

1991

ZKLŰE YÉRLS S JÚÁLÖVEQBVKRALHB LTJKSKTXTETC!

A bejárati ajtóhoz erősített fényes sárgaréz tábla egyesek számára pusztán halandzsának tűnhetett, de akik rendszeresen látogatták a Bedfordshire külterületén álló nagy házat, azok közül sokak számára tökéletesen értelmes volt. Az itt lakókról nem is beszélve. A táblán olvasható szöveget egyszerű +11-es Caesar-rejtjellel kódolták. Semmi túlságosan bonyolult nem volt benne:

ISTEN HOZTA A REJTVÉNYKÉSZÍTŐK TÁRSASÁGÁNÁL!

Alatta, egy darabka laminált papírlapon a következő olvasható:
A csengő rendetlenkedik. Tartsa lenyomva, máskülönben úgy hangzik, mintha morzekód lenne! Még jobb, ha a kopogtatót használja. Valaki mindig van itthon. Szóróanyagot nem kérünk!

Pippa Allsbrook a háznak háttal állt, és teljes testsúlyával, ernyedten dőlt az íves tölgyajtónak. Abban a pillanatban bezárta maga mögött, hogy kilépett a szabadba, és a bejárathoz vezető lépcsőn észrevette a különös küldeményt, amely szinte a semmiből tűnt elő.

Egy kalapdoboz volt az.

Pont úgy nézett ki, mint bármely másik: fekete bőrrrel vonták be, a szélein aranszegély díszítette, és a hatszögletű fedelén domború aranybetűkkel a H. H. monogram ékeskedett. De Pippát igazából a tartalma, jobban mondva a belőle kiszűrődő hang zavarta össze igazán: egy sürgetően magas, metsző hang, amelyet, ha jobban belegondolt, semmi mással nem lehetett összetéveszteni.

Amikor az asszony eltávolította a fedelet – amelyet szándékosan nem rögzítettek –, azonnal úrrá lettek rajta az érzelmei, olyannyira, hogy a térde majdnem összecsukszott. A terasz oszlopa után nyúlt, hogy visszanyerje az egyensúlyát, és a másik kezét a hevesen verő szívére szorította, majd újabb lopott pillantást vetett a kalapdobozra.

Biztosan csak képzelődöm!

A doboz virágmintás papírbélése közé rejtve egy világossárga takaróba bugyolált, gyönyörű kisbaba feküdt, nem lehetett több pár naponál. A gyermek keservesen üvöltött.

– Ó, drágám! Hát te meg honnan a csudából kerültél ide?

A kisfiú egy pillanatra elcsendesedett, ahogy Pippa lenézett rá, és találkozott a tekintetük.

– Hát nem te vagy a leggyönyörűbb a világon?

Az asszony nemigen szokott ilyen komolytan hízeltételeket osztogatni, de az aprócska szerzet, aki felnézett rá, minden elképzelhető szempontból tökéletes volt – egy kisfiú, legalábbis a kezeslábasának kék színéből erre lehetett következtetni. A feje búbját bolyhos, aranyszínű fürtök borították, az orcája kerekded volt, mint a barack, a szeme pedig a leghalványabb kék, olyan metsző tekintettel, amely mint ha Pippa lelkébe látott volna.

Az asszony összefogta a tweedszoknyáját, és leguggolt.

Óvatosan belenyúlt a dobozba. Először is letörölte a baba arcáról a könnyek után maradt ezüstös csíkokat, aztán végigsimított a hüvelykujjával a kisfiú icipici orrán, mielőtt egyszer, kétszer, háromszor megérintette volna az orra hegyét, mintha így akarná ellenőrizni, hogy valódi-e, és ez az egész nem csak egy álom-e.

– Bíp! – hallotta magát, amint szelíd, dallamos hangon megszólalt.
– Bíp... bíp... bíp!

A kisbaba, akit megnyugtatót a gesztus, egy pillanatig nem mozdult.

Pippa csak nézte. A baba visszanézett rá. Az asszony érezte, hogy a kisfiú az apró kezecskéjét az ujjára kulcsolja, mielőtt a kalimpáló kis karját a magasba emelte volna.

A baba Pippa felé nyúlt.

Az asszony habozás nélkül, óvatosan a fiúcska feje alá csúsztatva az egyik kezét, a másikat pedig a háta alá, és kiemelte a gyermeket a dobozból.

– Csss! – suttogta gyengéden a baba fülébe. – Itt vagyok... Itt vagyok.

A kisfiú szinte elviselhetetlenül puha volt, és Pippa nem tudta megállni: az arcát a baba arcához szorította. Ahogy a kicsi bársonyos bőre az övéhez simult, az asszony megpuszilta a gyermek fejét, az orrát, az aprócska bemélyedést az állán. Olyan illata volt, mint a tejesevegnek, a frissen sült kenyérnek és az Imperial Leather szappannak.

A karja hajlatába fektette a kisfiút, és csak ekkor vette észre: a hosszú, kavicsos felhajtót övező sűrű bokrok között határozottan megvillant valami. Mintha valaki futásnak eredt volna. Nem egy állat halk iramodása volt az, és nem is a szél susogtatta az ágakat, hanem egy ember mozdult a távolban. Pippa biztos volt benne. Valaki rejtőzött ott. Valaki figyelte.

Mutasd magad!, akarta mondani. Áruld el, ki vagy! Miért hagyod itt nálunk ezt a babát? Ám ekkor a kicsi kinyújtotta az aprócska öklét, majd Pippa középső ujjára szorította az ujjait, és ő ebben a pillanatban tudta, hogy a sorsuk megpecsételődött.

– Ügy, ügy! – mormolta megnyugtatóan, gyengéden ringatva a csecsemőt a foltokat vető reggeli fényben. Kettejük pulzusa kezdett megnyugodni, és egyszerre lüktetni. – Most már biztonságban vagy.

Pippa Allsbrook eddigi élete hatvannégy évében még sosem élt át ehhez hasonlóan varázslatos vagy sorsszerű pillanatot. Ez volt a válság, amelynek a keresésével az egész életét töltötte. A hiányzó darab.

ELSŐ FEJEZET

2016

Clayton Stumper mindig is igazi enigma volt.

Most pedig, ahogy a temetés előtti este Pippa nyitott koporsójától néhány méterre állt, attól félt, hogy örökre az is marad.

Alig bírta rávenni magát, hogy odanézzon.

A régi biliárdszoba másik feléből csak a haját látta, azt a tökéletesen dauerolt ezüst felhőt meg a kedvenc Givenchy ruhájának a válltömését, amely kilógott a hosszú fenyődobozból. A koporsót lila bársonnyal bélelték ki, és szép lila meg fehér gerberák ékesítették. Pippa azt kérte, hogy a virágokból készített díszek az ANYA, a BARÁT vagy az ELNÖK helyett inkább a következőt adják ki: ÖTSZEKREZSYNÉVTJERTZSEREK.

Ez igényelt némi magyarázkodást, amikor a virágosnál leadták a rendelést, de hát ez volt Pippa kívánsága, és Clayton mindenképpen eleget akart tenni neki. Még a síron túlról is kihívások elé állította a barátait.

A virrasztást a Rejtvénykészítők Társaságának legnagyobb és leg-elegánsabb szobájában tartották. A William Morris tapétával fedett falakhoz foltos réz gyertyatartókat erősítettek, és a helyiség hosszabbik oldala mentén két kiugró ablakfülke helyezkedett el, amelyeket díszes, rojtos függönyök fogtak közre. Az ablakok a franciákra néztek. A Társaság mindig itt bonyolította le a hivatalos eseményeit – a vetélkedőket, a különleges előadásokat, az új termékek bemutatóit –, most azonban a helyiség inkább egy idősek ott-

hona társalgójának tűnt. A kifogástalan állapotban lévő, díszes barokk bútorok helyét idővel átvették a hátradönthető fotelek, a puzzle-k kirakására szolgáló asztalok és a keresztretjvények összeállításához használt táblák. Mindegyik bútort úgy helyezték el, hogy rájuk essen a késő délutáni napfény.

A vendégek érkezéséig még hátravolt egy óra, így hát Clayton bement, hogy kettesben tölthessen egy kis időt Pippával. Nem tetszett neki a gondolat, hogy az asszony egyedül van. Ám ahelyett, hogy egyenesen odalépett volna hozzá, hogy vele legyen, azon kapta magát, hogy csak téblábol, és próbálja összeszedni a bátorságát.

Egész héten elszánt képet vágott, tettette, hogy jól van, amikor valójában teljesen kicsúszott a lába alól a talaj, és fogalma sem volt, kihez forduljon.

Az egész akkor kezdődött, amikor Pippa lebetegedett. Claytont lassan a hatalmába kerítette egy újfajta késztetés: kényszert érzett, hogy felfedje az igazságot. Hogy kiderítse, pontosan honnan is jött, kik a biológiai szülei, és miért döntöttek úgy, hogy a Társaság bejárati lépcsőjén hagyják huszonöt évvel ezelőtt. Korábban nem érezte ennyire sürgetőnek a dolgot – hiszen itt mindig megvolt mindene, sosem szenvedett hiányt semmiben –, ám abban a pillanatban, hogy tudatosult benne: Pippa, a nő, aki a sajátjaként nevelte fel, nem fog örökké élni, Clayton kezdte gyökértelennek érezni magát.

Azzal terelte el a figyelmét, hogy átválogatta a sarokban álló játékos vitrin tartalmát. Ebben az üvegszekrényben tárolták a különféle, rejtélyeken alapuló termékeik tartozékait: játékleírásokat, bábukat, üveg-golyókat és golyóscsapágyakat. Bár korábban már kiragasztott egy felhívást az ajtóra, amelyben arra kérte a lakókat, hogy oda tegyék vissza, amit elvettek, ahonnan elvették, soha semmi nem volt a helyén.

E mellett a zsúfolt vitrin mellett állt egy zöld filccel borított mahjongasztal, amellet pedig egy hatalmas iskolai tábla, amelyen, ha a megfelelő fényben és a megfelelő szögből vizsgálták, látni lehetett fél évszázad krétával írt feljegyzéseinek a nyomát: találós kérdéseket

és grafilogikai játékokat, mintákat és rácsokat. A Brit-szigetek legéles-eszűbb és legbriliánsabb elméinek elhalványult firkálmányait.

Clayton megköszörülte a torkát, és próbált köszönni az asszonynak, de nemigen sikerült neki.

A helyiség elviselhetetlenül csendes volt.

Az egyetlen hangot a szemközi hatalmas állóóra adta ki, az ideoda mozgó inga halkán, ámde ellentmondást nem tűrően kattogott: *tik, tak, tik, tak*. Clayton megpróbálta kizárni a zajt. Nem akarta, hogy emlékeztessék az időre, és arra, milyen kevés maradt belőle a Társaság többi lakójának. Bárcsak lenyomhatná a *Szünet* gombot, gondolta, és minden örökké úgy maradhatna, mint most van!

Ahogy a koporsó lábához ért, most először nézett igazából a benne fekvő asszonyra.

Pippa Allsbrookra.

Üttörő keresztrejtvény-szerkesztő. Polihisztor. A Rejtvénykészítők Társaságának elnöke és a Brit Keresztrejtvényliga elnök asszonya.

Claytonnak el kellett ismernie, hogy még holtan is meglehetősen feltűnően fest. Az asszony lábánál elhelyeztek néhányat a leginkább féltve őrzött személyes tárgyai közül: a kedvenc, gyönggyel kirakott kompakttükrét, Sam Loyd *A rejtvények enciklopédiájának* egy megviselt, bőrkötéses példányát, egy palackot a kedvenc Dom Pérignon pezsgőjéből, amelyből mindig tartott egy ládányival a ruhásszekrénye hátuljában, készen arra, hogy kinyisson egyet, ha az alkalom megkívánta.

Nyolcvankilenc évesen távozott, ahogy Claytont lépten-nyomon emlékeztették rá. *Nem gyászolnunk kellene, hanem ünnepelnünk. Micsoda élet, micsoda örökség!* Mindez természetesen igaz volt, de... Clayton számára ettől semmivel sem lett kétségbeejtőbb a veszteség.

A koporsó szélére kulcsolta az ujjait, és mielőtt meggondolhatta volna magát, közelebb hajolt. Csak néhány centiméter választotta el az arcát Pippáétól.

– Helló, Pip...

Csend.

– Csak én vagyok.

Az asszony viaszos bőre nemcsak sápadt volt, de szinte átlátszó, akár egy lap zselatin. Clayton meg tudta számolni a ráncokat, amelyek úgy futottak szét a szeme sarkából, mint a napsugarak. Láttá, hogy a temetkezési vállalkozó kipirosította a beesett orcáját, kirúszosza a száját, és kifestette a szemhéját – sötétebb árnyalatot használt, mint amelyet Pippa általában viselt.

A fiúnak hatalmas erőfeszítésébe került, hogy a másik kezével benyúljon a koporsóba, és felemelje Pippa törékeny csuklóját, amely összekulcsolva feküdt az ölében. Gyengéden az asszonyé alá csúsztatta a kezét, és azonnal ismerősnek érződött számára Pippa kezének a súlya, ahogy az övéen nyugodott, a hideg érintése. Ez valahogy felmelegítette.

Mielőtt távozott volna, Clayton a hátsó zsebébe nyúlt, és kivette az aznapi *Times* keresztrejtvényét (a 27 122. számból), és a bársonybélésbe csúsztatta az asszony lábánál. Átfutott a fején a gondolat, hogy megpróbálja kitölteni, de nem tudta rávenni magát. A gyász-tól köd telepedett az agyára, és a feladványok még a legjobb időkben is megfejthetetlennek bizonyultak számára.

Ő maga természetesen nem volt rejtvénykészítő. A többiektől eltérően nem ő döntött úgy, hogy itt fog élni. Valaki a Társaságnak ajándékozta őt. Olyan sok kérdés nyomta most a szívét! Rengeteg dolog volt, amelyről azt kívánta, bárcsak kifaggatta volna róla Pippát, de ezzel már elkészt.

A megoldatlan keresztrejtvényhez hasonlóan, amelyet a koporsóba csúsztatott, ő sem fog soha választ kapni a származását övező kérdésekre. Sosem fogja tudni kitölteni a létezése réseit, ami ahhoz kellett volna, hogy teljesnek érezhesse magát.